

ÁGH ISTVÁN
Válasz hazulról

*Micsoda boldogító perceket
köszönhettem a hazaszeretnek,
hány alkalmat, mely szívdobogtató
meglepetést okozott idegenben,
ahogy a magyar zászló rám köszönt,
az anyanyelv megszólított az utcán,
s ha világnyelven szárnyalt a siker,
sírva fakadt a himnuszban a honvágy.*

*Aztán szégyenlős lett a szeretet,
valaki mindig elsápadt miatta,
s tudatta, hogy hallgat valamiért,
én is tudtam, hogy vár a pillanatra,
de hogy milyen kíméletlen velünk,
most tudhattuk meg ajkunk harapdálva,
mint a család a háború alatt,
mikor anyjukat meggyalázni látta.*

*Egy illúzió megint elbukott,
lassan elfogy az idő a reményre,
torba fulladt aranylakodalom
másnapján forr a méreg, dől a székely,
ám mintha nem is volna vereség,
nincs katonája, csak diplomatája,
csupán erőnk gyöngítése folyik
az életfogytig tartó megvonásban?*

*Annak fáj ez, aki idevaló,
és érzi is, ebből a porból nőtt föl,
és magáévá tette földjei
ásványait, a gabonát, a szőlőt,
és amit világából megemészt,
átlekesül fölfénylő ölelésbe,
meghalhat bár, de akkor is marad,
mint Magyarország egyik országrésze.*

Brüsszeli járat

*A brüsszeli repülőjárat kapitánya
töröltette nevemet az utas-
listáról többedmagammal,
s nem tudtam, mi miatt,*

*talán a női énekkarnak
adtak ki a helyünkre jegyet,
itt már a csekkolás se számít?
a franc vigye el!*

*erre kiszólt a pult mögül egy pilóta,
megalázott magyarul,
de angolul közölték, az éjjeli szállásra
honnan indul a busz,*

*elindultam a futószőnyegen,
cirpelő világításon át,
nappali szagban fülledt labirintus
éjjéli homályán tovább,*

*álomszerűen siklottam tova,
véletlen történt minden velem,
vörös zsinórral volt lezárva az út,
mely a kijáráshoz vezetett,*

*mintha csak körben mennék, nem oda,
ismétlődtek a számok és ikonok,
s a kiszögellés mögött nyiló mosdó
előtt álltomban elhaladok,*

*ajtónak háttal matat az eladó,
úgy látszik, nyitva a bolt,
ahova félénken beoldalogtam,
kifordulok, én nyomorult,*

*az idegennek sehol se jó,
de Brüsszelben még magyar is
vagyok egy gyanús provinciából,
Rómában pannóniai,*

*eltévedtem megint, mint annyiszor
a hazátlan kalandokból jövet,
imbolygó pont a földön, semmiség,
kit valami követ,*

*kamerák láncolatába fogott,
szabadnak tűnő alak,
s valahol várják azt a mozdulatot,
amiért lecsaphassanak,*

*magyarok! mentőangyalok!
szólítottam költőiesen
a házaspárt, aki szintén lemaradt,
s felém sietett,*

*jaj, végkifejlet előtti
boldog szabadulásaim!
az előérzet épp beteljesedne,
s az a Valaki beavatkozik,*

*így hát most nem az őrszobán,
nem fagyban töltöm az éjjelt,
elszállok holnap délelőtt
a budapesti géppel,*

*kivételes helyen, hova ugyanaz
a marcona kapitány ültetett,
a tegnapi esetért kárpótlásul
ihatok, ehetek,*

*s mikor a felhők dicsfényében
kivillan a mélyből a Duna,
fölszítja bennem ellenmérgét
a megalázott öntudat.*